

ROD

ΠΛΑΤΩΝ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗΣ

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ

ΠΕΖΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΕΚΔΟΤΗΣ "ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ,"

ΑΘΗΝΑΙ

1912

A11029

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

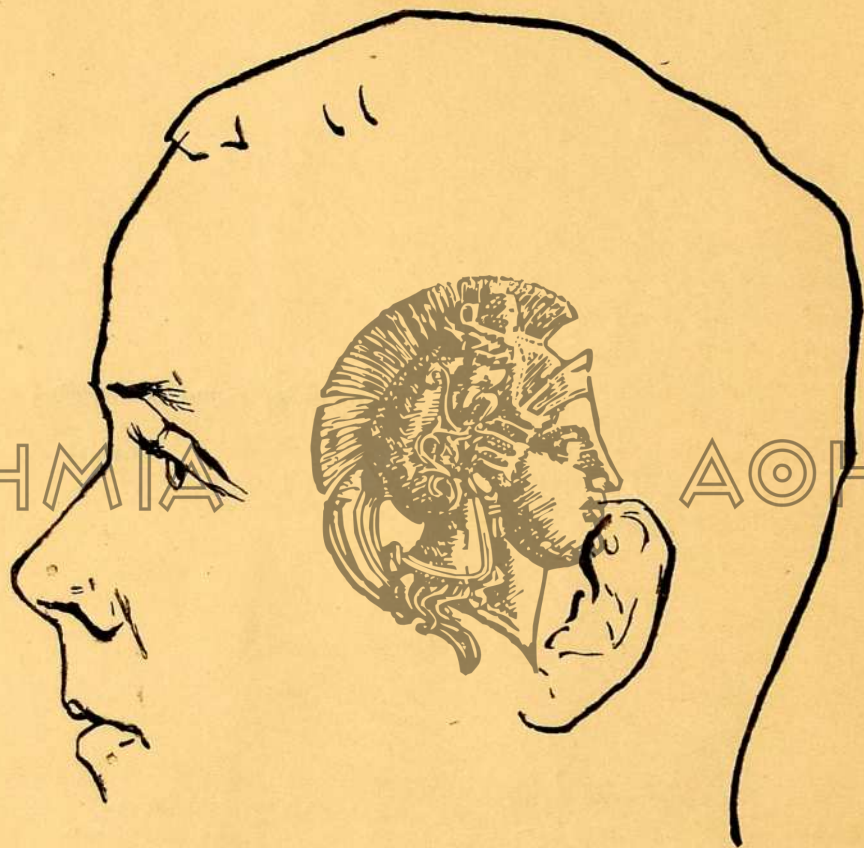
ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Ὅτι οἱ λόγοι πιστοὶ καὶ ἀληθινοὶ

Ἀποκάλυψις ΑΘΗΝΩΝ

Οἱ στρατοκόποι σὰν περνᾶνε κουρασμέν' ἀπὸ τὸ δρόμο, τὰ μάτια τους ἀργογυρνᾶνε καὶ τὴν κορυφή κυτᾶνε τοῦ βουνοῦ τοῦ μακρινοῦ. Ἐκεῖ ὀρθώνεται τὸ μαγικὸ Παλάτι τοῦ παραμυθιοῦ. Κάτω στὴ χώρα, ὅταν οἱ γιαγιάδες τὴν ἀνέμη τους μὲ τὸ τρεμάμενό τους πόδι σιγανὰ σκουντᾶνε καὶ παραμιλᾶνε, τὰ παλιὰ τὰ χρόνια — ἄχ καὶ πούναι τα! — θυμίζοντας στὸν ἑαυτό τους, κάτι καὶ γιὰ τὴν κοράλλινη κορῶνα μουρμουρίζουν καὶ γιὰ τὴν πετραδοστολίστη δαλματική, πὺ βρῖσκονται μὲς' στὸ Παλάτι, πάνω σ' ἓνα ὀριοθώρητο κουβούκλι. Καὶ τὰ μικρὰ τ' ἀγόρια, στῆς ἐκκλησίας τὸν αὐλόγυρο σὰν περπατᾶνε κουρασμέν' ἀπὸ τὸ ψάλλσιμο, τὸ δέλι, γιὰ τοὺς θησαυροὺς αὐτοὺς κρυφομιλᾶνε, τραβηγμένα στὶς γωνιές. = Ὅποιος τὴν κορῶνα καὶ τὴ δαλματικὴ φορέσῃ, μίλησε μιὰ νύχτα Χριστουγέννων ἢ εἶπεν ἢ γοργόνα ἢ παλαιϊκιά, πὺ σκύβει πάνω ἀπ' τῆς πόρτας τὸ φεγγίτη, κοσμοκράτορας θὰ γίνῃ. Τὸ πρωτὶ ὁ ἥλιος θὰ τὸν προσκυνᾷ καὶ τὴ νύχτα ἢ σελήνη. Τοὺς ζωντανοὺς θενὰ νεκρώσῃ καὶ τοὺς πεθαμένους ἀπὸ τὸ σταχί τους ὕπνο θὰ σηκώσῃ.

Καὶ τὰ μικρὰ τ' ἀγόρια, τὰ παιδιὰ τὰ διαλεγμένα, τὰ προωρισμένα, κείνα πῶχουν μάτια πλάνα καὶ ξανθὰ μαλλιά, πὺ μεγαλώνουν λυπημένα δίχως νὰ βγάλουνε μιλιὰ, τὴ νύχτα τὸ παράθυρο ἀνοίγουνε, κυτᾶνε κατὰ τὴν κορυφή τοῦ μακρινοῦ βουνοῦ καὶ λαχταρᾶνε. Ἀναστενάξουν βλέποντας νὰ λάμπῃ πάνωθὲ του τὸν αὐγερινὸ ἴδιο ἀγκάθι ἀσημένιο καὶ τὴ στιγμὴ πὺ οἱ καμπάνες σειῶνται νὰ χτυπήσουν ὄρθον ἢ ἐσπερινό, ἀπὸ τὸ μάτι τους κυλάει δάκρυ μολυβένιο. Καὶ μεγαλώνοντας σὲ μιὰν ἀπαντοχὴ μεγάλη, περιφρονᾶνε τὰ καλὰ τοῦ Βασιλιᾶ καὶ τὰ χαρίσματα τοῦ Κράλη, ὅλοι μαζί, χωρὶς νὰ βγάλουνε μιλιὰ — οἱ νέοι μὲ τὰ κατσαρὰ μαλλιά — ἀφίνουνε τὸν κάμπο πὺ βλαστήσανε καὶ φεύγουνε νὰ πᾶνε — παληκάρια μεστωμένα —, κεῖ πὺ καρτερᾶνε — ρήγισσες μὲ τὰ πέπλα τὰ βαριὰ στὰ πρόσωπα κατεβασμένα —, τῆς Μοίρας τὰ γραμμένα μυστικά.

Βγῆτε τώρ' ἀπ' τὸν ἰδανικὸν ναὸν σας, εὐαγγελικὲς ἰδέες, πάνοπλες σὰν οἱ λευῖτες τῆς Σιών πού εἰν' τὰ χέρια τους βαριά κι' ἀχνίζουσαν ἀπ' τὸ αἷμα τῶν σφαχτῶν. Πηδήσετε στ' ἀλόγατά σας τὰ κατὰμαυρα καὶ τὰ κοντάρια σας τὰ πορφυρᾶ τεντώσετε. Πάνω ἀπὸ τὰ κράνη τὰ χαλκᾶ πού σφίγγουνε τὰ μέτωπά σας τ' ἀποστολικά, φαρδιῆς σημαῖες ξεδιπλώσετε, παλαιϊκιῆς σημαῖες ἀσημόκλωθες. Ὁρμήσετε στὸν ἀνοιχτὸ τὸ δρόμον, ὅταν οἱ στριγγῆς πού βγάζουν στὸν ἀέρα τὰ ζῶα τὰ ἐραλδικὰ ὅσα στὸ βύσσο εἶναι κεντημένα, θὲ ν' ἀντηχᾶν σὰν πόρτες ἀνοιγόμενες μὲ βία, γιὰ νὰ περάσῃ ὁ καταστροφῆς κάθε ὠμορφιάς τοῦ κόσμου τῶν μαρμάρων, — ἡ πνοὴ τῆς παλαιστίνιας ἐπαγγελίας.

Καὶ νά, στὸ δρόμον ὅλοι οἱ τρανοὶ χυμᾶνε. Ὅπως τὰ κύματα μεσημεριάτικων τῆς θάλασσας ἀναβρασμῶν ὀρμᾶνε, ὁ Εἰρηνοποιός, ὁ Πράος κι' ὁ Ἀδικημένος, ὁ Ἐλεήμονας καὶ ὁ Διωγμένος. Μαζί τους κι' ἄλλους πήρανε καβαλλαρέους, ὄχρους, ξανθούς, σὰν αἰγιώρηδες ὠραίους, πού μπρὸς τὰ πρόσωπά τους πάντα ἔχουνε γυρμένα. Εἶναι τὰ μάτια τους ὀρθάνοιχα σὰν πετρωμένα κι' ὅλο κυτᾶζουν γιὰ νὰ βροῦνε τὴν κορφή μὲ τὸ Παλάτι. Μὰ σέρνεται ὁ δρόμος μακρινός· δεξὰ μιὰ λίμνη, ξεροβά γκρεμνός, γύρω τους ὁ ἀέρας θολωμένος, μαῦρος ὁ οὐρανὸς συνεφιασμένος.

Σκίζουνε λαγκαδιές, πηδᾶνε βίγλες καὶ τῶν παραμυθιῶν χώνουνται μὲς' στὶς σπηλιὰς οἱ στριγγῆς. Σὲ λίγο φτάνουνε μπροστὰ στὸ κάστρο κάποιας πολιτείας. Μόλις τοὺς εἶδαν ἀπ' τοὺς πύργους, τρέξανε τὰ παιδόπουλά τους προσκυνῆσαν καὶ τοὺς προσκαλέσανε τὴ θολωτὴ τὴν πόρτα νὰ περάσουν, στὸ ἀρχοντικὸ νὰ ἡσυχάσουν καὶ τὸ βράδυ στὴ χαρὰ τοῦ Δοῦκα μὲ τὴν ξακουστὴ Κυρὰ τοῦ Γερακιοῦ νὰ ξεφαντώσουνε. Στὸ δρόμο τους χαλιὰ στρωθῆκαν μαλακά, πού μὲ τῆς Πόλης τὸ μετᾶξι, οἱ ξακουσμένες καλογραῖες τῆς Βλαχέρνας τᾶχαν φτειάξει. Μέσα στὸ δῶμα μὲ τὴ σκέπαση ἀπὸ σιντέφ' ἱστορημένη καὶ τὴν ἐπίπλωση τὴ σκαλισμένη, ὀλόρθοι οἱ βαρῶνοι τοὺς περιέμεναν καὶ τοὺς καθίσανε στοὺς θρόνους γύρ' ἀπὸ τὸ στρογγυλὸ τραπέζι. Τὴν ἴδιαν ὥρα ἓνας τρουβαδοῦρος πλάϊ ἀπὸ τὸ τζάκι πού τὴ ράχη του ἀκουμποῦσε, πῆρε τὸ βιολί του κι' ἄρχισε νὰ ψαλμωδᾷ τ' Αἰτάφου τὴν κατάκτηση. Πῶς φάνταζε ὁ τρουβαδοῦρος ὅταν μὲ τὸ μυτερὸ σανδάλι του τὸ βελουδένιο ἔλαφρὰ μετροῦσε, τὸ χρόνο τοῦ παλιοῦ σκοποῦ πού λιγωνάμενος περνοῦσε... Εὐτὺς μιὰν ἄκρη ἀπ' τὸ παραπέτασμα σηκώθηκε τοῦ βάνους καὶ γελαστὸ ξεχώθηκεν ἓνα ροδινοφορεμένο πονηρὸ παιδάκι. Σκύβοντας, ἔκανε σὰ νὰ σηκῶνῃ τὴν οὐρὰ τῆς νύφης, πού ἄρχισε στοὺς ξένους νὰ κρυφογελάῃ πίσ' ἀπ' τὴ βεντάγια τῆς. Ἴδιο παγῶνι σιγανὰ νὰ περπατᾷ. Νὰ σκουντᾷ τὴ βάγια τῆς. Τὰ μάτια τῆς νὰ μισοκλείνῃ καὶ νὰ καμαρώνῃ.

Ἐκεῖ πολλοὶ ἀπ' τοὺς καβαλλαρέους, ὅσοι εἶχανε ξανθὰ μαλλιά, προτίμησαν νὰ μείνουν μὲ τὸ Δοῦκα, ὑποταχτικοὶ του νὰ γενοῦν καὶ νὰ γλεντᾶνε μὲ τὰ πλούτη του. Τί γύρευαν αὐτοὶ νὰ πᾶνε στὸ βουνὸ τὸ μακρινό, ὅπου οἱ δράκαινες κρυμμένες στὶς κλεισοῦρες καρτερᾶνε, τὰ πέτρινα γεφύρια ποῦν ὄλο καμάρες μὲ τὸ κίτρινο τὸ μάτι τοὺς κυττῶντας; Μέσ' στὰ χαλάσματα τῶν παλαιῶν καστέλλων, μπᾶς καὶ δὲν κουλουριάζονται οἱ λάμιες, στοὺς διαβάτες ἔτοιμες τὸ στόμα τοὺς ν' ἀνοίξουν καὶ νὰ τοὺς ρουφήξουν;

Τώρα στὸ δάσος ρίχτηκαν οἱ ἀποδέλοιποι καβαλλαρέοι, ποῦναι ὄχροί, ποῦναι ξανθοί, ποῦναι σὰν αἰγιώρηδες ὄραϊοι. Ἔχει αὐτὸ ἀντὶς βελανιδιές, μεγάλες, καρπωμένες, φουντωτὲς ροδιές. Τὸ κάθε ρόδι ἔχει γιομάτο σὰ βυζὶ παρθενικὸ καὶ τὸ δροσάτο τὸ νερό, ποὺ γύρους σχεδιάζει μαλθακοὺς πάνω στὰ χορταράκια, φιλᾷ τὰ παιγνιδιάρικα μαλλάκια ἕνα σωρὸ Πεντάμορφων ἀπάνω σ' ἀνεμῶνες ξαπλωμένες ὅπως εἶναι καὶ σὲ τρυφερὰ κρινάκια. Καὶ βρίσκουντ' οἱ Πεντάμορφες ἀνάσκελα ριχμένες, τσιτσιδες καὶ ζεστόκορμες, τὰ μπράτσ' ἀγκαλιασμένα ἔχοντας στὸν τραχήλο τοὺς καὶ τὰ χυτὰ τὰ γόνατα στὴ δέηση τῆς Ὑλῆς μισοανοιγμένα, ἔτοιμες διπλῆ ν' ἀνταποδώσουνε τὴν ἡδονὴ στὸν ἀντρα, ἀφ' οὗ φιλήσουν, σφίξουν καὶ δαγκώσουνε.

Ἐδῶ οἱ ἄλλοι ἀπὸ τοὺς καβαλλαρέους, ὅσοι εἶχανε ξανθὰ μαλλιά καὶ πλάνα μάτια, προτίμησαν νὰ μείνουν μὲ τὶς γυναῖκες, ὑποταχτικοὶ τοὺς νὰ γενοῦν καὶ νὰ γλεντᾶνε μὲ τὴ γδύμια τοὺς. Τί γύρευαν αὐτοὶ νὰ πᾶνε στὸ βουνὸ τὸ μακρινό, ὅπου οἱ δράκαινες κρυμμένες στὶς κλεισοῦρες καρτερᾶνε, τὰ στόματά τοὺς ἔτοιμες ν' ἀνοίξουν καὶ νὰ τοὺς ρουφήξουν;

Ἔτσι κάθε προσπάθεια τῶν διαλεγμένων τῆς καινούργιας πίστεως, ποὺ ἐπάλιωσε, μόλις σκορπίση σ' ἕνα χέρι τὶς φλογόθωρες ζαρωματιές ποὺ χύν' ἀπ' τὸ κοντάρι του τὸ λάβαρο τῆς τόλμης, βρίσκει μπροστά του τὸ Χρυσὸ Μοσκάρι τοῦ Σινᾶ ἢ τὶς γυναῖκες τῆς Μωάβ, καὶ πέφτει, προσκυνάει, ὑποταχτικὸς τοῦ μέσου γίνεται ἢ τοῦ σκοποῦ, πὺ πέρα δὲ μπορεῖ νὰ πάη... Καὶ τὸ Παλάτι ἔρημο ξεχνιέται. Δὲ γρικιέται πουθενά τοῦ τολμηροῦ ἢ ἀετήσια διαμαρτυρία. Ἐκείνου ποὺ θὰ ὑψωθῆ καὶ τὸ κεφάλι του μὲ τὴν κορῶνα θὰ στολίση, τὸν κόσμον νὰ ὀρίση καὶ μ' ἀγάπη καὶ μὲ λευτεριά νὰ τόνε κυβερνήση. Προωρισμένος ὄντας νὰ νεκρώση ὅσους ζωντανούς καὶ τῆς ζωῆς τὸ φῶς ν' ἀπλώση πᾶν' ἀπὸ κείνους ποὺ κοιμοῦνται ὑπνους μακρινούς...

Οχτοι κατάφωτοι Ἑλλαδικοί, ὁποῦθε γέρνουνε ρουμάνι τῶν
ροδοδαφνῶν κλαριά, γιὰ νὰ πιαστοῦνε ἀπ' τὰ ἀπολλώνια λου-
λούδια τους καὶ ἀπαλὰ νὰ κουνηθοῦνε στὸ γαλάζιο κύμα, οἱ
νύμφες οἱ ὀρθόβυζες ποὺ ἔχουνε ἀντὶς λαγόνες καὶ μεριά, οὐρὲς μὲ
λέπια κυανοπράσινα γυαλιστερά, μαργαριτάρια στάζοντας βροχὴ
μεσ' στὰ νερά. Σεῖς, π' ὅταν ἀνθίζουνε στὴ δύση τὰ οὐράνια ματό-
βρεχτα γεράνια, τὸ φάσμα τῆς Ἀογῶς τηράτε νὰ περνᾷ, ἴδιο
γιγάντιο θαλασσοπούλι, μὲ φουσκωμένα τὰ πτερά στὴ μαγικὴ Κολ-
χίδα ὄλο τρέχοντας νὰ πάη· στίς κόρδες τῶν ἀφρῶν ποὺ φτιάνουνε
κιθάρες στὸ ἀνάμεσα τῶν σκαλισμένων σας γυαλῶν, ἕναν παιάνα
θριαμβευτικὸ γιὰ τὴ θαλασσίη Ἑλλάδα τραγουδήσετε.

Αὐτὴ ἀπ' τῶν βυθῶν σας τὴ διάφανη λαμπράδα νὰ βγαίνει
εἶδε τοῦ Προωρισμένου τὸ μοναδικὸ κορμί, ἴδιο λωτοῦ μπουμποῦκι
καὶ νὰ ἀνεβαίνει. Ὅταν ἐκείνη τὴν ἠδονικὴ στιγμή τὸν χαιρετάγανε
ἀπὸ τίς ρημαγμένες πολιτείες, οἱ θριαμβευτικὲς ἀνάμνησες τῶν
περασμένων, καὶ οἱ μάντιδες κ' οἱ ἐστιάδες πρόσφερναν σκυφτοὶ
θυσίες στὸ ὠραῖο πλάσμα τὸ μαγευτικὸ, ποῦταν ἀρσενικὸ μαζὶ
καὶ θηλυκὸ.

Κι' ὅταν τὸ ἐρμαφρόδιτο κορμί του στὴν ἀμμουδιά στηλώθηκε,
τῶν ὄχτων σὰν πορφύρα κοκκίνισαν τὰ χῶματα, ἔτσι σὰν ὁ χυμὸς
τῆς γῆϊνης φωτιᾶς ποὺ μόνον στὰ σταφύλια πάει, νὰ φούσκωσε καὶ
νὰ πλημύρισε κερνῶντας τὴ στεριά, ποὺ τὴν ἄπ' τὸ κρασί μεθάει,
μὲ ὑποχθόνιων καλοκαιριῶν ἄγνωστα μύρα. Κ' ἤρθαν παληκάρια
μόλις μάθανε τὸ βγάλισμό του κρατῶντας ἄσπρα περιστέρια μπρὸς
στὰ πόδια του νὰ σφάξουνε καὶ ντροπαλὲς παρθένες νὰ πετάξουνε
κουκιὰ σταριοῦ στὸ δρόμο του. Ὅπου τὸ πόδι του πατοῦσε λου-
λοῦδ' ἀνθοῦσεν ἄλικο, κι' ὅταν στεκότανε γιὰ νὰ ξεκουραστῇ ὄλος
ὁ κάμπος σειότανε ἀπ' τὰ μουρμουρητὰ τῶν δέντρων καὶ πετρῶνε.
Τότες οἱ νέοι καὶ οἱ νιὲς εἶπαν πὼς στὸν κόσμον ἄλλο πλάσμα πιὸ
μεγάλον δὲν ὑπάρχει. Γιὰ τοῦτο ξεκινήσανε ἀπ' τὸ παράλιο ἐκεῖνο

πού τὸ θαῦμα γίνηκε — στοὺς ὄμους τοὺς τὸ εἶδωλό τους φέροντας — πρὸς τὸ Παλάτι τὸ φανταστικὸ ἀργοπηγαίνοντας.

Πάνω σ' ἔν' ἀπέραντο κρεββάτι ἀπὸ ἑπτὰ κρατούμενο κολῶνες ἀργυρές, κρεββάτι πού χανόταν ἢ πορφύρα του μεσ' στὰ ροδόφυλλα, ἦτανε ξαπλωμένη ἡ θεότητα ἢ ξακουσμένη. Τὰ χεῖλια της φαινόntonουσαν πιδ κόκκινα ἀπὸ τὰ πορτοκάλια πού τὸ χειμῶνα πέφτουν ἀπ' τῆς Σμύρνης τὶς πορτοκαλιές καὶ τὰ βρεμένα χῶματα ματώνουν. Ἀπάνω στὰ μαλλιά της τὰ κατσαρωτά, πού φούσκωναν στοὺς ὄμους της κομμένα καὶ πηχτά, εἶχε σκορπίσει γιὰ νὰ δείχνουνε μελένια, σκόνη ἀχνόλαμπρη ἀπὸ γαζίες. Ἔτσι ὅσες πλεξίδες σκορπιζόντανε πάνω στὰ μαξιλάρια ξεφεύγανε ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἴδιες χρυσές ὀχιές. Ἦτανε τὸ κορμί της σάν ἀπὸ χαλκό, γερὸ ἐφηβικὸ κορμὶ σφιχτοδεμένο. Τῆς φονικίᾳ Ἀστάρτης θύμιζε τὸ εἶδωλο τὸ ἀναμμένο πού ψήγονταν ριχμένα στὰ μετάλλινά του γόνατα, (στὸ ἱερὸ καμίνι ὅπως ἦταν καθισμένο), τῶν φιλισταίων γυναικῶν τὰ γαλατένια σώματα. Μὰ τρέμανε στοῦ Ἀντρογύναικου τὸ στήθος τὸ πλατύ, βυζιὰ παρθενικά, σάν κίτρα τεταμέν' ἀπὸ τὴ δύναμη τοῦ σφρίγους κ' ἦταν οἱ ρῶγες τοὺς ἀπὸ τὰ κοιμᾶρα τῆς Πέργαμου πιδ πορφυρές. Καὶ ἡ φωνή της ἀκούγόταν ἀπὸ λίγους. Τόσο ἀπὸ τὰ χεῖλια της κυλοῦσε σαστισμένη, δίχως θέλησης ὀρμή, ἀλλάζοντας κάθε στιγμή σκοπὸ, πράματα λέγοντας ἀπίστευτα, φανταστικά, ὀλόγλυκες γεμάτα πικρὸς καὶ φαρμακερὸς χαρὸς.

Καὶ τὸ κρεββάτι σήκωναν στὸν ὄμο τοὺς ὀλόγυμνα τῆς Σπάρτης παληκάρια, πού εἶναι τὸ κορμὶ τοὺς σάν τὸ κριθαρόψωμο, μαῦρο, ζεστό. Στάζει τὸ βλέμμα τοὺς ζεματιστὸ καὶ κάνει νὰ τινάζονται ἴδια πουλάρια οἱ κορασιές πού συναντᾶν στὸ δρόμο τοὺς. Εἶναι βραχνή σάν κουρασμένη ἀπὸ τὰ τραγούδια ἢ φωνή τοὺς καὶ τὰ μαλλιά τοὺς πίσσα, μέσ' στὴ μέση χωρισμένα. Ἡ λιγερὴ κορμοστασιά τοὺς σοῦ θυμίζει ἄγρια τραγιά σκαρφαλωμένα σὲ ταῦγετικούς γεμενοὺς, πού κόβεται πριόνι ἀπὸ χιόνια ἢ κορφή τοὺς. Μυρίζει ἢ πνοή τοὺς ἄρωμα μυρτιάς κ' εἶναι μὲ λάδι ἀπὸ δαφνοκούκουτσο' ἀλειμμένο τὸ πετοῖ τοὺς τὸ ψημένο· στὸ κεφάλι τοὺς φορᾶν λεπτὸ στεφάνι λιγαριᾶς. Αὐτοὶ εἶναι οἱ ἀγαπητικοὶ της καὶ στὰ δικὰ τοὺς μόνο χάρδια παραδώνει τὸ κορμὶ της. Μὰ κάποτε κορίτσια νὰ τῆς φέρουνε ζητάει ἀπὸ τῆς Λέσβου τὸ νησί μὲ τὶς πολλὲς ἐλιές, γιὰτ' εἶναι Ἀντρογύναικο ἢ Ἡδονή, καὶ ἀγαπάει, πότε τὸν ἔφηβο πού ἔχει φτέρνα σιδερένια, πότε τὴ γαλανόματη παρθένα, μὲ ὄσσην εὐκολία πέφτει ἢ ροδοβορχὴ ἀπὸ τὶς ἀνθισμένες μυγδαλιές.

Ἡ συνοδεία τώρα προχωράει. Τραγούδια μακριά, τραγούδι' ἀνατολίτικα μαγεύουν τὸν ἄερα πού μέσα σὲ βαλσαμικούς καπνοὺς

λιγώνεται. Βιολιά μ' ἀτέλειωτα δοξάρια, πάνω σὲ κόρδες ἀπ' τ' ἀση-
μοκέρατα τοῦ Ἄμμου κριάρια, ἡδονικὰ μέρα καὶ νύχτα σέρνουν-
ται, τῆς ἔρημου τοὺς πύρινους σκορπῶντας στεναγμούς. Καὶ ἡ φωνή
τοὺς ἢ λαχταριστὰ τὰ τελευταῖα θύμιζ' ἀγκομαχητὰ π' ἀκούστηκαν
κάποια χαράματα τριανταφυλλένια, ὅταν ἀπὸ τὰ σκαλοπάτια τῆς
Ἐδέμ τὰ φιλισηνία, κατέβαιναν πιασμένοι ἀπὸ τὸ χέρι, (λευκοὶ
δαμόνοι τῆς καταστροφῆς), οἱ τρεῖς ἀγγέλοι τῆς Γραφῆς.

Ἡ συνοδεία προχωροῦν. Γυρνᾷ τὸ Ἄντρογύναικο καὶ κάποτε
ἓνα μετέωρο τηροῦν νὰ λαμποκοπᾷ στοῦ οὐρανοῦ τὰ βύθη. Σὰ νὰ
μαζώχτηκαν τ' ἀστέρια σὲ στεφάνι δείχνει τὸ μετέωρο· λουλούδια
γαλανὰ καὶ πράσινα δεμένα μὲ τὴν ἀσημόπλεκτη τοῦ γαλαξία ἄκρη
στὰ βελουδένια μάκρη τοῦ ὀρίζοντα τοῦ σκοτεινοῦ. Τῆς Ἀποκάλυ-
ψης σημεῖο μήπως εἶναι φλογερὸ στὸ χάος μὲ τοῦ Χάρου τὸ δρε-
πάνι χαραγμένο, τὴν ἀλλαγὴ δηλώνοντας τῆς Τύχης κάποιου γύρου
καθὼς σ' ἐκεῖνο τὸ συμπόσιο τὸ ἀσσυριακὸ, ἄστραψεν ἡ ἀπόφαση
τοῦ πεπρωμένου, στοῦ τοίχου τὸ μασσαϊκὸ, μὲ γράμματα ἑβραϊκά;
Ὅταν οἱ μάγοι ἀπορούσανε καὶ τὸν προφήτη ρώταγαν, (κουνῶντας
τοὺς χρυσοὺς χαλκάδες ποῦχανε στ' αὐτὰ), γυρεύοντας νὰ μάθουν
καὶ νὰ ποῦν τοῦ βασιλιᾶ τοῦ μεθυμένου τὴν ἔννοια τῆ μυστικῆς
ποῦταν κρυμμένη στὰ λόγια τὰ συμβολικά;

Ἦ τῶρα ποῦς θὰ περιγράψῃ τοῦ Προφωρισμένου τὴ χαρὰ;
Μπροστά του, νὰ τὸ Παλάτι, πάνω στὴν κορφή τὴν ἀψηλὴ σηκώ-
νεται. Γεμάτες εἶναι ἀσημένια πολυκάντηλα τριγύρω οἱ στοῆς του
καὶ μέσ' ἀπὸ τοὺς μαύρους ὀξωτοίχους τῶν εισόδων στράφτουνε
τ' ἀνοίγματα, ποὺ τὰ χρυσοντυμένα δείχνουν τρίκλινα τοῦ βασι-
λιᾶ. Στους τοίχους τῶν ἀκίνητων ψηφιδωτὰ παγώνια καὶ πουλιά,
ὅταν στὴ μέση στρογγυλεύεται, γύρ' ἀπὸ κολωνῶν στροψίματα, τὸ
λαξευτὸ κουβοῦκλι, μὲ τοὺς θόλους καὶ μὲ τις αὐλές του· ἓνα
μεγάλο ἐπιπλο φτιαγμένο μὲ ὑπομονὴ πολλή γιὰ νὰ βαστάξῃ
πάνω σ' ἓνα μαξιλάρι πορφυρότερο κι' ἀπὸ τὸ αἷμα, τὴν πετραδο-
στόλιστη δαλματικὴ καὶ τὸ κοράλλινο τὸ στέμμα.

Μὲ μιᾶς τὸ Ἄντρογύναικο σηκώθηκε· στὴ γῆ σὰν ἄγαλμα στη-
λώθηκε τῆς Ἰσιδας τὴ στάση τὴν πετρένια ἔχοντας, καὶ ἡ φωνή
του μιὰν ἀλήθεια μυστικὴ ἑξομολογήθη ἀντηχώντας ἴδια μουσικὴ.
= Ἡ Μεγάλῃ εἶμαι Ἡδονῇ. Ἀπ' τὰ χοντρά μου χεῖλια τὰ βαμ-
μένα ποῦναι στρογγυλὰ σὲ σπασμὸ αἰώνιας ἀπόλαυσης, τῆς κίνησης
τὸ φίλημα σ' ὅλη τὴν πλάση χύνεται. Τὴ δύναμή μου θενὰ νοιώσῃ
κεῖνος ποὺ θὰ σπάσῃ τὴ κόγχη τοῦ ὠκεανοῦ τὴ γαλανή, ὅπου γλυ-
κοκοιμοῦνται δυὸ μαργαριτάρια κολλημένα· καὶ ὅσοι τοῦ μυστή-
ριου τῆς νύχτας σύρουνε τὸ καταπέτασμα, θὰ δοῦν στὸν ἥλιο γύρου

ἄστρινες θεότητες με στήθια ὀρθωμένα, τὰ φλογερὰ φιλιὰ του προσπαθῶντας νὰ ρουφήξουνε στὰ ἀσημένια μέσα πέπλα τους ἴδιες Σαλῶμες παραδέρνοντας.

Εἶπε· καὶ φέρνοντας τὰ χέρια πίσ' ἀπ' τὸ κεφάλι της τὰ μελιχρώματα μαλλιά της τίναξε, πού βγάλανε φωτιές. Καὶ ἀνεβαίνοντας τὰ πρῶτα σκαλοπάτια, ξανὰ σταμάτησε κλειῶντας τὰ μάτια, ὅταν ἡ γῆ ἴδια ξερὰ ἀγκάθια βλάσταιν' ἀστραπές, ἐκεῖ ὅπου τὴν ἄγγιξε κάθε σανδάλι της. Σὲ λίγο πάλι ἄνοιξε τὸ στόμα της τὸ θεϊκό, ἓνα μεγάλο μυστικὸ ἀφίνοντας νὰ κυλιστῆ στὸν κόσμο.

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ Κύκλος, τὸ μεγάλο σχῆμα στὴ δημιουργία ἢ Ἀρχὴ καὶ τὸ Τέλος· εἶμαι ἢ Ἀρμονία. Μὲ πορφυρὸν ἀλαλαγμὸ σὰν Ἀχιλλέας γύρους ἀρματοδρομῶ μέσ' στὰ γλαυκὰ τὰ μονοπάτια τῶν κορμιῶν σας, κ' ἡ σκέψη σας ἐγώ, σὰν κρίκος σφίγγω τοὺς κροτάφους σας ὅπως τὸ μέτωπο τοῦ Κρόνου ἢ μεγάλη φλόγα γύρωθε στὴ ζαφειρένιαν ἄβυσσο. Ἀπὸ σκιὰς δαχτυλιδιῶν γιομάτο εἶναι τὸ ἔρεβος, μὰ ὅπου τοῦ Δημιουργοῦ τὰ χέρια ἀπλωθοῦνε, θὰ σκάσουν πάνω στὸ καθένα ἀπ' αὐτὰ τὰ νεφέλωματα πού βουερὰ γυρνοῦνε καὶ θὰ λαμποκοπήσουνε ἴδιες δαχτυλιδόπετρες οἱ ἥλιοι. Τότε θ' ἀρχίσῃ ἡ Ζωὴ νὰ μουρμουρίζει προσευκὴ ζυγνήματος ἐκεῖ πού πρὶν ροχάλιζεν ἡ Ὑλὴ. Γιὰ τοῦτο κάθε ἀνθρώπου ὑπεροχοῦ μὲ κύκλο φωτεινὸ, τριγυρισμένο παραδίνουν στὴ λατρεία σας τὸ πρόσωπό του. Παντοῦ στεφάνια νικᾷ ἡ ὕπαρξις τὸ τίποτα κι' ἀκολουθᾷνε Διονύσια ἡδονισμοῦ σ' ὅλη τὴν κτίσι. Τὸν Οὐρανὸν ὁ Γαλαξίας στεφανώνει μ' ἀσπρολουλουδα καὶ ἡ Βροχὴ στὴ Γῆ χαρίζει ζώνη πολυχρώματη.

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ Κύκλος, τὸ μεγάλο σχῆμα στὴ δημιουργία ἢ Ἀρχὴ καὶ τὸ Τέλος· εἶμαι ἢ Ἀρμονία. Οἱ στρογγυλές σφραγίδες μὲ τοὺς σκαραβαίους πού φορούσανε οἱ φλογεροὶ Σεσώστριδες, οἱ ἀργυροὶ χαλκάδες στὰ ποδάρια ἄσπρων Σεμιράμιδων, καὶ οἱ κορῶνες, καὶ οἱ ζῶνες καὶ τὰ σιδερένια τὰ βραχιόλια, τὸ πέταλο ἐκεῖνο τὸ λαμπρὸ στὴ μίτρα τοῦ Ἀρχιερέα τῆς Σιών καὶ τὰ κουνούνια τὰ χρυσὰ τριγύρω ἀπὸ τὴ λειτουργικὴ ντυσιά του, ὅλα τὴν καββαλιστικὴ μου κλειοῦνε δύναμη. Τὰ μάτια τὰ ζουγραφισμένα καὶ τὰ χεῖλια τὰ βαμμένα πού κάνουν τοὺς ἐφήβους νὰ λαγνεύωνται καὶ νὰ ποθοῦν, τὴ ραχοκοκαλιά τους γέρνοντας σὰν τόξο πού σφυρηλατημένο ἔχει τῶνομά μου, ἀκόμη καὶ τῶν σκλάβων οἱ σφιχτοδεμένες ἀλυσσίδες — γιατί κι' ὁ πόνος εἶναι ἡδονὴ — ὅλα ἐμένα συμβολίζουνε. Καὶ τὰ νομίσματα τ' ἀρχαῖα ὅπου ἀρμενίζει τὸ ἑλληνικὸ δελφίνι, οἱ ραβδωτὲς κολῶνες γύρω ἀπ' τὰ ἱερά, ἀκόμη τὰ ποτήρια καὶ τὰ βάζα στὰ Μυστήρια καὶ στὰ συμπόσια, ὅλα

τὴν παντοδυναμία μου μολογᾶνε καὶ σὲ καμπυλότητες γυρνᾶνε,
λὲς καὶ κάτι πῶς ζητᾶνε, σχεδιάζοντας μεγάλους κύκλους καὶ
μικροὺς στὴν ὑπαρξή· θυμίζοντας τοὺς μελοζύμωτους Ἀδώνιδες
ποὺ κάποια Ἀφροδίτη νοιώθοντας νὰ τοὺς βαστάῃ ἀπ' τὴ μέση
ἀγκαλιασμένους, ἀφίνονται στὸν ἱερὸ ρυθμὸ τοῦ πόθου, καὶ γυρί-
ζουν καὶ χορεύουν.

— Τοῦ γέλιου στάζει ὀλοστρόγγυλος ὁ ἦχος καὶ παίρνει βόλτες
κ' ἢ κατάρα σὰν ἀνεμοστρόβιλος πάνω στὴ μνήμη. Πέφτουν οἱ
σφαιρικοὶ καρποὶ οἱ καμωμένοι νὰ σαπίσουνε στὸ χῶμα κ' εἶναι
κύκλοι τὰ ματάκια φωτεινοί, τῶν σπουργιτιῶν τῶν τρομαγμένων
ποὺ σιγοπετᾶν καὶ τοὺς τσιμπᾶνε. Τὰ δάκρυα ποὺ καίουν τόσο σὰ
φίδια κρυσταλλένια κουλουριάζονται καὶ δένουνε στὸ στόμα ἕναν
κόμπο πίκρας. Καὶ εἶναι ὀλοστρόγγυλα τὰ τριαντάφυλλα τ' Ἀπρίλη
π' ἀνοίγουν μὲ τὴ χαραυγὴ καὶ ποὺ μὲ τὸ σουρούπωμα μαδᾶνε.

Εἶπε, ἀρχίζοντας τὸ κάθε σκαλοπάτι ν' ἀνεβαίνει καὶ μόλις στὸ
Παλάτι ἔφτασε, τὴν πόρτα τὴ χαλκὴ ἀνοίγει γιὰ νὰ μπῆ. Μὰ πρὶν
αὐτὴ προφτάσῃ τὸ κατῶφλι νὰ περάσῃ, βγήκαν οἱ μοσκομύριστοι
τῆς ἀνοιξῆς ἀέρηδες ποὺ ἦταν ἐκεῖ φυλακισμένοι ἀπὸ χρόνια τῶν
χρονῶν καὶ περίμεναν. Γι' αὐτοὺς κανεὶς ποτὲ δὲν εἶχε τίποτε
ἀκούσει, οὔτε πῶς καθόντουσαν ἐκεῖ καὶ προσμεναν. Τώρα κατέβη-
καν σὰ μέλισσες μεγάλες κ' ἦταν τὰ πόδια τους βαρῖα ἀπὸ τὴ σκόνη
τῶν ἀνθῶν παλαιῶν καλοκαιριῶν. Μόλις τὸ χλιαρὸ μουρμούρισμά
τους ἄκουσαν, βλάστησαν τὰ σπασμένα κιονόκρανα καὶ στὶς μετῶ-
πες τῶν ναῶν ἐσύρθη πάλιν ὁ ἀμίαντος κισσὸς τῆς ζωοφόρου, ὅταν
ἀπ' τ' αὐτὰ ποὺ λησμονήθηκαν πάνω στ' ἀρχαῖα σκαλισμένα μάρ-
μαρα, οἱ Φοίνικες, — τ' ἀθάνατα πουλιὰ — μεσ' ἀπ' τὸ κλώσσιμα
τόσων αἰῶνων ξαναβγαίνοντας, ἀρχίσανε νὰ κελαϊδᾶνε τὰ παλιὰ
τραγούδια τοῦ Διόνυσου καὶ τῆς μητέρας Δήμητρας.

Καὶ οἱ ἀέρηδες οἱ μοσκομύριστοι τῆς ἀνοιξῆς σκορπίστηκαν ἴδια
μελίτσια πάνω ἀπὸ τ' ἄσπρα τριαντάφυλλα ποὺ εἶναι ἄσπρα σὰν
κερὶ κ' ἀπὸ τὰ κίτρινα τριαντάφυλλα ποὺ εἶναι σὰν τὸ μέλι κίτρινα
καὶ γέμισαν ἀπὸ γλυκάδα κ' ἀπὸ μαλακότητα τοῦ κόσμου οἱ κυψέ-
λες. Ὄταν μὲ τὰ ποντιφικὰ φορέματα γύριζε πίσω καὶ στεκότανε
στοῦ πρόστου τὴ μέση, τ' Ἀντρογύναικο, ἴδια χρυσὴ κολῶνα,
ἄγνωστη τοῦ Ἡσίοδου ἢ γενετήσια θεότητα ἢ μυστικιά, ἢ Ἡδονή,
μάννα τῆς ἀρμονίας, Ἡδονὴ Ζωῆς καὶ ὄχι Ἡδονὴ στιγμῆς, μάννα
τῶν μαρμαρένιων ἀγορῶν καὶ τῶν λουτρῶν καὶ τῶν σταδίων καὶ
τῶν μακεδονικῶν θριάμβων ἴσαμε τὴ Σογδιανή, ὅπου ἕνα παιδί
τῆς Ἰλιάδας κραταῖό, τὸ μπράτσο του ἀπλώνει, κ' ἀπ' τὸ ἄσιανὸ
γονάτισμα σηκώνει τὴν ὄμορφη Ρωξάνη ποὺ μπροστὰ στὴν τόση
λεβεντιά του σκύβει καὶ θαμπώνει.

Καὶ οἱ ἀέρηδες οἱ μοσκομύριστοι τῆς ἀνοιξῆς σκορπίστηκαν ἴδια μελίτσια πάνω ἀπὸ τ' ἄσπρα τριαντάφυλλα ποὺ εἶναι ἄσπρα σὰν κερὶ κι' ἀπὸ τὰ κίτρινα τριαντάφυλλα ποὺ εἶναι σὰν τὸ μέλι κίτρινα καὶ γέμισαν ἀπὸ γλυκάδα κι' ἀπὸ μαλακότητα τοῦ κόσμου οἱ κυψέλες. Τότες, ὅπως τὰ σαπισμένα τὰ ροδάκινα πέφτουν ἀπ' τὰ κλαριά τους ἕνα πνιγμένο στεναγμὸ ἀφίνοντας μὲς στὸ θαμπὸ τὸ σύδεντρο, ἔτσι ἀπ' τὸ σταυρὸ του ρίχτηκε κι' ὁ Λυτρωτῆς, τῆς μαρμαρένιας εἰλικρίνειας ἐκεῖνος ὁ καταλυτῆς. "Ὡ, μὰ γιὰ τοῦτον δὲν ἀντήχησαν οἱ θρηνηρὲς φωνὲς ποὺ ἀκουστήκαν ἀπ' τὸν πυθαγόρειο ναυτίλο, ὅταν ὁ παμμέγας Πᾶν ξεψύχαγε μέσα στοῦ Λύκαιου τοὺς σκοτεινοὺς δρυμῶνες. Ἡ γῆ στὸ πέσιμό του πῆρε μιὰν ἀνάσα, ὅπως τὸ γυρτὸ κλαδὶ ὅταν τοῦ ρίχνουν τὸν καρπὸ ποὺ τὸ λιγοῦσε τινάζεται καὶ κόβει δρόμο σιγοτρέμοντας ἀπὸ ἀλαφροσύνη, πάνω στὶς κορφές. "Ὅλοι οἱ σαπισμένοι οἱ καρποὶ στὴ γῆς ἀπλώθηκαν. Ὁ νόμος καταλύθηκε τοῦ «οὐ», τοῦ «μὴ» καὶ κάθε ἀπαγόρευσης. Πέρασαν οἱ ματωμένοι ψυχικοὶ μεγάλοι σπαραγμοὶ τῆς χριστιανωσύνης.

Καὶ εἶναι τὸ ἀλέτρι, καὶ εἶναι τὸ τιμόνι, τὰ μόνα τίμια ἀκουμπιστήρια τῶν χειρῶν. Ἀπ' τὰ βουνὰ οὔτε κουδούνι' ἀχολογοῦν γιδιῶν, τοῦ Μίθρα τὴν ἀνάσταση δοξάζει ἡ φλογέρα καὶ στὴ στεργιά καὶ στὰ μονοῦγια πέρα ὡς πέρα, μὴ ἀπλώθηκε καὶ βασιλεύει, τῆς δελφικῆς θεότητος εἰσηγική ἡμέρα. Καὶ εἶναι τὸ ἀλέτρι, καὶ εἶναι τὸ τιμόνι, τὰ μόνα τίμια ἀκουμπιστήρια τῶν χειρῶν.

Ἄντιλαλοῦν καὶ πάλι τ' ἀρκαδικὰ τὰ ἀρκαδικὰ τραγοῦδια ξέγνοιαστα, βουκολικά καὶ μέσ' στὰ μεσημέρια τ' ἀπτικά, σὰ νᾶναι μάτσοι στάχυα ἀπὸ τῆς Δήμητρας τὴν ἱεροτελεστία, πάνω ἀπὸ ἀλόγατα θεσσαλικά τινάζονται ξανθόφωτοι οἱ βόστρυχοι ὠραίων ἀγοριῶν. Τὴν ἴδιαν ὥρα ὅταν κάποια θεωρία, ὀλόλευκη σὰ μαρμαρένιο ὄνειρατο φειδιακό, σ' ἕνα ναὸν ἀργοπηγαίνει, τὸ λόφον ὄλο κι' ἀνεβαίνει, σὰν τόξα τὰ λαιμὰ λυγίζονται τῶν ἀφρισμένων πουλαριῶν, καὶ οἱ ἀσφόμελοι τσακίζονται.

Πάνω ἀπὸ τὸ ἄστρ' τῆς Παρθένας πάλιν ἡ σοφία ἴδιο δόρυ χάλκινο τεντώνεται, τὸν οὐρανὸ ἂν πέση ἔτοιμο νὰ συγκρατήση. Ὅταν οἱ ἄλλες δοῦλες πολιτεῖες, οἱ αἰολικὲς, οἱ θράκισσες καὶ οἱ μαυροθαλασσίτισσες, ζυμώνουν τὸ χρυσάφι τους καὶ φτειάνοντας μεγάλα τάλαντα, τὰ στέλνουνε νὰ τὰ κυλήσουν μπρὸς στὰ πόδια τῆς θεᾶς ποὺ τὰ βοδίσια μάτια τῆς τὸν πυρετὸ μιᾶς ναυμαχίας καθρεφτίζουν, πνίχτρας κάθε βαρβαρότητας. Καὶ εἶναι ἀπὸ τώρα ἡ ζωὴ μόνο γιὰ τοὺς ὠραίους καὶ γιὰ τοὺς δυνατοὺς. Γιὰ τοὺς ὠραίους τὸ κορμὶ καὶ γιὰ τοὺς δυνατοὺς τὴ σκέψη. Ἄθῆνα! σκίσε μὲ τὸ κοντάρι σου τὸ δράκο τὸ σημιτικὸ ποὺ στρίβεται ὀλόκληρους

αἰῶνες μπρὸς στὰ πόδια σου, νεκρώνει σε καὶ σὲ μεγάλη παραζάλη
σὲ κρατάει. Τότε δὲ θὰ φοβώμαστε τὸ θάνατο ποὺ μᾶς τὸν ἐδειξες
τόσον ὠραῖο, σὰ μιὰ προέκταση τῆς ζωϊκῆς χαρᾶς — ὦ σεῖς, ἠλύσια
νησιά, Φθείη ἐρίβωλος! — πάνω στὰ ἐπιτύμβιά σου μάρμαρα μὲ
τὰ σφιγμένα χέρια σὲ χαιρετισμὸ καὶ τὰ προσώπατ' ἀλαφρογυρ-
μένα σ' ἀσπασμὸ. Ἀθήνα! κείνοι ποὺ θεὰ πιστέψουνε τὴ διδαχὴ
σου τέλος δὲ θὰ δοῦν ποτέ τους, ὦ σύ, ποὺ ἔστησες γιὰ σύμβολο
τοῦ τελευταίου τῶν ματιῶν κλεισίματος, πάνω στὸν τύμβο τοῦ Κερα-
μεικοῦ, ἓνα μεγάλο ταῦρο, ὅλο στιβαρότητα κι' ὀρμή. Πόλη ἀστέρι,
τράβα τὸ δρόμο σου τὸν κυκλικό· ὁ θρίαμβος ὁ πορφυρὸς στὰ
ἀκρουράνια τὰ μοιραῖα σὲ προσμένει, κ' ἔχει τὰ χέρια του ἀνοιχτά,
ὁποῦθε στάζει φῶς. Μ' αὐτὰ θὰ σ' ἀγκαλιάσῃ καὶ θὰ σὲ δοξάσῃ.

Μέσα σὲ ἄρματα ὀρθόστατες ἀκολουθᾶνε οἱ Πυθίες τῆς ἑλληνι-
κῆς ψυχῆς. Ἡ Ἐφεσος, ἡ Σμύρνα καὶ ἡ Πέργαμος, αἱ Σάρδεις,
τὰ Θυάτειρα κ' ἡ Λαοδίχεια. Πανώριες, στιβάδες εἶναι γυναῖκες
καὶ φαντάζουνε σὰν Ἥρες, τῶν θεῶν μαννάδες. Ξυπνήσανε καὶ οἱ
ἐφτὰ μόλις ἀκούσανε τῆς ἄσπρης κουκουβάγιας τὴν κραυγὴ καὶ βγῆ-
καν ἀπ' τ' ἀρχαῖα στάδια τὰ τσακισμένα, μὲ τὴ μαντικὴ φωνή
τους ἀπ' τὴ σκονισμένη λησμονιὰ τῶν σαρκοφάγων ἀνεβάζοντας
ὅλα τὰ κατὰρῶτὰ κεφάλια τῶν σοφῶν, τῶν ποιητῶν καὶ τῶν μεγά-
λων τεχνιτῶν, ποὺ τωρὰ τίς ἀκολουθᾶνε. Ὄταν ὀλόγυμνοι παγκρα-
τιασταί, θαύματα ζωϊκῆς ἀλκῆς, παιᾶνα θριαμβευτικῶ βροντοφωνᾶνε.
Καὶ οἱ δάφνες κ' οἱ ἀγριελιές, κάτι μεσ' στους κορμούς των νοιώ-
θουνε ἴδιο κρασί νὰ ξεχειλίξῃ. Γιὰ τοῦτο τὰ κλαριά τους μὲ τὸ
πλέξιμο τῶν φύλλων τὸ ἀρχαῖο, κείνο ποὺ στεφάνωνε τὰ μέτωπα
τῶν νικητῶν, ἀργοκινᾶνε στὸν ἀέρα, σὰ νὰ τὰ κρατᾶνε κήρυκες ποὺ
εἶναι ὁ χιτῶνας τους ἀπὸ στροφητὸ λινάρι. Τῶν τραγουδιῶν ὁ σκο-
πὸς ἴδιος καπνὸς ὀμηρικῆς θυσίας ἀνεβαίνει, κ' εἶν' τὰ τραγούδια
τους ζεστὰ καὶ βγάζουν φλόγες ἀπ' τὰ στόματα ὁποῦθε φτερουγι-
ζουν. Μὲ τὴν κνίσσα τους πηγαίνουν νὰ ξυπνήσουν κείνους ποὺ κοι-
μήθησαν στοῦ Ὀλυμποῦ τίς πιὸ βαθιές σπηλιές καὶ λησμονήθηκαν.
Ὄταν τὸ σκότος πλάκωνε τὸν κόσμον κάτω, πάνω, γύρ' ὀλοῦθε...
Σὰν εἶχε καὶ γιὰ τοὺς ἀθάνατους ξεφυλλιστῆ τὸ κίτρινο τριαντά-
φυλλο ἑνὸς παγκόσμιου ἔσπερινοῦ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000085161

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Δραχ. 2.